

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové ve věci

žalobkyně: **Střední odborná škola sociální, o. p. s., IČO: 26190508**
sídlem Glowackého 549/7, 181 00 Praha 8
zastoupená advokátkou Zuzanou Candigliota
sídlem Burešova 615/6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 529/5, 118 12 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 11. 6. 2019, č. j. MSMT-20792/2018-9,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne ze dne 11. 6. 2019, č. j. MSMT-20792/2018-9, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů v řízení ve výši 14 200 Kč ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám právní zástupkyně žalobkyně Zuzany Candiglioty, advokátky.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 31. 7. 2019 domáhala u Městského soudu v Praze přezkoumání rozhodnutí ministra školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 11. 6. 2019, č. j. MSMT-20792/2018-9 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 14. 5. 2018, č. j. MSMT-21203/2017-15 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o výmazu střední školy, jejíž činnost vykonává žalobkyně, z rejstříku škol a školských

zařízení (dále jen „rejstřík“) podle § 150 odst. 1 písm. c) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (školský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „školský zákon“) s účinností od 1. 7. 2018.

2. Napadené rozhodnutí je již druhým rozhodnutím ministra školství, mládeže a tělovýchovy ve věci výmazu střední školy, jejíž činnost vykonává žalobkyně, z rejstříku škol a školských zařízení, když první rozhodnutí ze dne 31. 7. 2018, č. j. MSMT-20792/2018-3, bylo napadeno správní žalobou a zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2019, č. j. 14 A 197/2018-80. Kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2019, č. j. 14 A 197/2018-80, byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 3 As 107/2019 – 38, zamítnuta.

II. Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

3. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
4. Žalobkyně vykonávala činnost střední školy v souladu se zápisem do rejstříku škol a školských zařízení. Škola poskytovala vzdělávání od 1. 9. 1996, nejvyšší povolený počet žáků zapsaný v rejstříku škol a školských zařízení je 90 žáků.
5. V termínu 4. 4. 2017 – 7. 4. 2017 Česká školní inspekce (dále též „Inspekce“) vykonala u žalobkyně inspekční činnost, při níž byly zjištěny závažné nedostatky.
6. Dle protokolu o kontrole ze dne 16. 5. 2017, č. j. ČŠIA-978/17-A (dále jen „kontrolní protokol“), bylo zjištěno porušení § 81 odst. 7 školského zákona, neboť ve školním roce 2015/2016 ředitelka školy žákům nestanovila termín pro přípravu na konání maturitní zkoušky v délce pěti vyučovacích dnů. Dále bylo zjištěno porušení § 16 odst. 2 písm. g) školského zákona, protože i přesto, že blíže specifikované žákyni bylo doporučeno vzdělávání podle individuálního vzdělávacího plánu za podpory asistenta pedagoga, tak škola ve výuce podporu asistenta pedagoga nezajistila.
7. Inspekční zpráva ze dne 16. 5. 2017, č. j. ČŠIA-977/17-A (dále jen „inspekční zpráva“), k hodnocení vývoje mj. konstatovala, že počet žáků denní formy vzdělávání oboru Sociální činnost je dlouhodobě nízký, že denní forma nástavbového studia oboru Zdravotnický asistent nebyla realizována a že od roku 2013 se snižuje úspěšnost žáků ve společné části maturitní zkoušky. Mezi slabé stránky školy zařadila: nízký počet žáků školy v denní formě vzdělávání, nejsou vytvořeny koncepční cíle školy týkající se zlepšení výsledků vzdělávání, nedostatečná efektivita kontrolní a hospitační činnosti, nejsou analyzovány příčiny neúspěšnosti žáků u maturitní zkoušky, hrubá neúspěšnost žáků ve společné části maturitní zkoušky je vysoká, nízký podíl odborně kvalifikovaných pedagogů především ve výuce předmětů společné části maturitní zkoušky, nerealizované další vzdělávání pedagogických pracovníků v oblasti forem a metod výuky, materiálně-technické vybavení školy nevytváří vhodné podmínky pro realizaci školních vzdělávacích programů, nevhodná organizace vzdělávání v dvouhodinových blocích nevytváří vhodné podmínky pro efektivní vzdělávací proces, není využita diferenciaci a individualizace výuky, formy a metody výuky jsou málo efektivní, neúčinné poradenské služby školy, nejsou nastavena účinná opatření pro snížení absence a rizika školní neúspěšnosti, málo účinný systém přijímání uchazečů ke vzdělávání, jsou přijímáni všichni uchazeči bez ohledu na míru studijních předpokladů, vysoký počet neklasifikovaných žáků. Na základě těchto závěrů Inspekce vyřkla doporučení pro zlepšení činnosti školy, mj. na základě komplexní analýzy stanovit reálné postupy pro zlepšení výsledků ve společné části maturitní zkoušky, posílit

další vzdělávání pedagogických pracovníků v metodicko-didaktické oblasti výuky, efektivně hodnotit kvalitu vzdělávání zejména v předmětech společné části maturitní zkoušky se zaměřením na účinnost používaných výukových metod a forem vzdělávání a naplňování školního vzdělávacího programu, důsledně zohledňovat studijní předpoklady žáků při rozhodování o přijetí ke vzdělávání (nejen při prvním kole přijímacího řízení), zlepšit materiálně-technické vybavení školy, zajistit vhodné pomůcky, vybavit učebny didaktickou technikou, zvýšit diferenciaci učiva vzhledem k rozdílné úrovni znalostí a dovedností žáků především ve výuce cizích jazyků a matematice, zefektivnit činnost v oblasti prevence sociálně patologických jevů, eliminovat projevy záškoláctví, přijmout účinná motivační opatření ke snížení absence žáků ve výuce, zvýšit požadavky na žáky v průběhu vzdělávání a nároky na jejich klasifikaci, aby objektivně odrážela dosaženou úroveň požadovaných znalostí a dovedností žáků, či nepřijímat uchazeče do denní formy oboru vzdělání Sociální činnost vzhledem k dlouhodobě nízké efektivitě poskytovaného vzdělávání a podprůměrným výsledkům vzdělávání, zvážit podání návrhu na výmaz tohoto oboru.

8. Na tuto inspekční zprávu žalobkyně reagovala přípisem Inspekci ze dne 19. 6. 2017, v němž uvedla, že ve své další činnosti se bude škola dle možností snažit zajistit doporučení z inspekční zprávy pro zlepšení činnosti školy. Škola také zváží zařazení a žádost o zápis jiného studijního oboru, o který by byl ze strany žáků denního studia větší zájem, čímž by se změnil poměr mezi stavem žáků denního a dálkového studia a zlepšila finanční situace školy, která by umožnila zlepšit materiálně-technické vybavení školy. Pro školní rok 2017/2018 budou také realizovány změny v pedagogickém sboru s cílem zvýšit podíl odborně kvalifikovaných pedagogů, kteří budou zvyšovat účinnost zvolených forem a metod výuky zejména využitím aktivizačních metod. Pravidelně se pak bude vyhodnocovat plnění doporučení pro zlepšení činnosti školy z uvedené inspekční zprávy.
9. Dne 31. 7. 2017 podal ústřední školní inspektor dle § 175 odst. 2 školského zákona návrh na výmaz střední školy, jejíž činnost vykonává žalobkyně, z rejstříku škol a školských zařízení, a to z důvodů uvedených v § 150 odst. 1 písm. c) a d) školského zákona. V odůvodnění tohoto návrhu byly zopakovány nedostatky zjištěné v rámci inspekčního šetření, které byly následně zaznamenány v kontrolním protokolu a inspekční zprávě, přičemž tyto závažné nedostatky byly zjištěny již při předchozí inspekční činnosti (viz inspekční zpráva ze dne 16. 12. 2014, č. j. ČŠIA-2058/14-A).
10. Přípisem ze dne 1. 8. 2017, č. j. MSMT-21203/2017-2, oznámil žalovaný žalobkyni zahájení řízení o výmazu střední školy z rejstříku škol a školských zařízení.
11. V průběhu řízení si žalovaný obstaral od Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání data o úspěšnosti žáků předmětné školy u maturitní zkoušky. Z těchto dat vyplynulo, že hrubá neúspěšnost (tedy poměr mezi žáky přihlášenými k maturitní zkoušce a těmi, kteří maturitní zkoušku nekonali nebo u ní neuspěli) u prvomaturantů činila v roce 2013 57,1 % (ze 14 přihlášených žáků u společné části maturitní zkoušky uspělo 6 žáků), v roce 2014 činila hrubá neúspěšnost 58,8 % (ze 34 přihlášených žáků u společné části maturitní zkoušky uspělo 14 žáků), v roce 2015 činila hrubá neúspěšnost 75 % (z 16 přihlášených žáků u společné části maturitní zkoušky uspěli 4 žáci), v roce 2016 činila hrubá neúspěšnost 91,7 % (z 24 přihlášených žáků u společné části maturitní zkoušky uspěli 2 žáci) a v roce 2017 činila hrubá neúspěšnost 76 % (z 25 přihlášených žáků u společné části maturitní zkoušky uspělo 6 žáků).

12. Rozhodnutím ze dne 14. 5. 2018, č. j. MSMT-21203/2017-15, žalovaný rozhodl o provedení výmazu střední školy, jejíž činnost vykonává účastník řízení, z rejstříku škol a školských zařízení, a to s účinností od 1. 7. 2018.
13. V odůvodnění nejprve uvedl, že porušení § 81 odst. 7 a § 16 odst. 2 písm. g) školského zákona představuje nedostatečný důvod pro výmaz předmětné školy z rejstříku škol a školských zařízení, neboť se nejedná o závažné či opakované porušení právních předpisů souvisejících s poskytováním vzdělávání a školských služeb dle § 150 odst. 1 písm. d) školského zákona. Dále se tedy žalovaný soustředil na shromáždění dostatečných podkladů pro posouzení možné aplikace § 150 odst. 1 písm. c) školského zákona. K tomu uvedl, že Inspekce nezjistila, že by střední škola poskytovala vzdělávání v rozporu se vzdělávacími programy uvedenými v § 3 školského zákona, takže bylo rozhodné objasnit, zda střední škola poskytuje vzdělávání v souladu se zásadami a cíli uvedenými v § 2 školského zákona. Do úvahy přitom připadalo porušení § 2 odst. 1 písm. g) a § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona.
14. K § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona žalovaný s přihlédnutím k cílům středoškolského vzdělávání a podstatě maturitní zkoušky konstatoval, že způsobem ukončení vzdělávání ve vzdělávacích programech v oborech vzdělání, které střední škola nabízí, je složení maturitní zkoušky, přičemž pokud žák nesloží maturitní zkoušku, nebyl u tohoto žáka naplněn obecný cíl vzdělávání uvedený v § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona. Při posuzování, zda v konkrétním případě dochází k nenaplnění cílů vzdělávání danou školou, je tedy potřeba zohlednit rozsah neúspěšnosti žáků školy a její dlouhodobý vývoj, protože tato objektivní kritéria vypovídají o systémovém selhání školy. Závažným nedostatkem v činnosti školy bude extrémní míra neúspěšnosti žáků školy u maturitní zkoušky. Pro potřeby správního řízení o výmazu školy je přitom dostatečné prokázání extrémní míry neúspěšnosti žáků dané střední školy u maturitní zkoušky a prokázání dlouhodobého trendu této neúspěšnosti, protože právě naplnění těchto kritérií představuje naplnění § 150 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona, kdy zjišťování příčin neúspěšnosti v rámci správního řízení o výmazu nejenže postrádá smysl (takové odůvodnění by nemohlo být zpětnou vazbou pro danou školu, která by byla vymazána), ale jednalo by se i o porušení zásady procesní ekonomie. Konkrétní příčiny selhání školy jsou předmětem inspekční činnosti Inspekce. Žalovaný dále konstatoval, že Inspekce sama nedisponuje účinným nástrojem k řešení zjištěných závažných nedostatků v činnosti soukromých škol a školských zařízení. Jediným prostředkem, kterým Inspekce disponuje, je možnost ústředního školního inspektora v případě zjištění nečinnosti školy nebo školského zařízení nebo zjištění závažných nedostatků v činnosti školy nebo školského zařízení podat návrh na výmaz školy, školského zařízení nebo oboru vzdělání ze školského rejstříku.
15. Žalovaný na základě výše uvedeného vyšel z tvrzení Inspekce a dat poskytnutých Centrem pro zjišťování výsledků vzdělávání (viz výše) a shledal, že neúspěšnost žáků školy je extrémní, když za celou dobu konání společné části maturitní zkoušky vždy přesáhla 50 %. Na základě toho konstatoval, že na škole nedochází k naplňování obecných cílů vzdělávání, zejména pak cíle upraveného v § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona. K otázce dlouhodobosti rozporu činnosti školy s obecnými cíli vzdělávání žalovaný uvedl, že neúspěšnost žáků do roku 2016 rostla až na 92 % a v posledním evidovaném roce konání maturitních zkoušek přetrvávala velmi vysoká hrubá neúspěšnost ve výši 76 %. Nadto škola byla prokazatelně upozorněna na fakt, že neplní cíle vzdělávání spočívajícího v

získání vzdělání, již v rámci inspekční zprávy z roku 2014. Žalovaný dodal, že úspěšnost žáků dané školy je plně v kompetenci ředitele této školy (například již při výběru uchazečů ke vzdělávání), což střední školy odlišuje například od škol základních.

16. K argumentům žalobkyně žalovaný uvedl, že důvodem rozhodnutí o výmazu školy není nadbytečnost absolventů, ale fakt, že předmětná škola téměř žádné absolventy negeneruje. Stejně tak skutečnost, že se na dané škole vzdělávají žáci s různými zdravotními, sociálními a studijními problémy, není relevantní (podpora žáků se speciálními vzdělávacími potřebami je zajišťována podpůrnými opatřeními). Předmětem zkoumání žalovaného nebyla vzdělávací nabídka obdobných oborů vzdělání jiných škol, protože tato skutečnost nemá vztah k důvodům, pro které žalovaný rozhodl o výmazu školy, a ze stejného důvodu se žalovaný nezabýval ani výší dotace poskytované škole. Plán školy požádat v budoucnu o zápis učebního oboru kategorie E, který bude korespondovat s cíli a vizí školy, pak nemůže mít dopad na posuzování stávající situace, kdy má škola zapsané pouze maturitní obory. Konečně dle žalovaného výmazem školy nemůže být zasaženo do ústavních a lidských práv stávajících žáků školy, protože školský zákon stanoví povinnost právnické osobě, která vykonává činnost škol, popřípadě jejímu zřizovateli, dojde-li k výmazu školy, zajistit žákům školy možnost pokračovat ve vzdělávání ve stejném nebo obdobném oboru vzdělání.
17. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně včasný rozklad.
18. O rozkladu rozhodl ministr nejprve dne 31. 7. 2018 pod č.j. MSMT-20792/2018-3, když prvostupňové rozhodnutí dílčím způsobem změnil (slova ve výroku „s účinností od 1. 7. 2018“ nahradil slovy „s účinností od 30. 9. 2018“) a ve zbytku rozklad zamítl.
19. Toto rozhodnutí ministra o rozkladu následně napadla žalobkyně žalobou ve správním soudnictví u Městského soudu v Praze, který o ní rozhodl rozsudkem dne 6. 3. 2019 pod č. j. 14 A 197/2018 – 80. Městský soud v Praze rozhodnutí ministra o rozkladu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
20. Čtrnáctý senát městského soudu (dále též „čtrnáctý senát“) nejprve posoudil ústavněprávní souvislosti rozhodnutí o výmazu školy z rejstříku. Dospěl k závěru, že je povinností státních orgánů přihlížet ke skutečnosti, že fungování soukromých škol vychází z ústavněprávního základu, který tvoří čl. 33 odst. 3 a čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Státní orgány nesmí postupovat bez zřetele k podstatě zde uvedených práv, tedy práva nestátní školy poskytovat vzdělání a podnikat. To platí zejména v případě, kdy žalovaný přistupuje k výmazu školy z rejstříku, tedy *de facto* k jejímu zrušení, neboť jde o nejzávažnější zásah do těchto práv.
21. Čtrnáctý senát dále dovodil, že pokud chce určitý subjekt (soukromý i veřejnoprávní) poskytovat středoškolské vzdělávání jako veřejnou službu, musí tak činit v souladu s tímto cílem a potažmo se školským zákonem. Mezi základní zákonné povinnosti náleží poskytování vzdělání v náležité kvalitě. Podle § 1 odst. 1 písm. g) školského zákona je vzdělávání založeno na zásadě hodnocení výsledků vzdělávání vzhledem k dosahování cílů vzdělávání stanovených školským zákonem a vzdělávacími programy. Z této zásady plyne požadavek, aby škola zajistila, že účastníci vzdělávání budou vzděláváni za účelem naplnění cílů vzdělávání daných rámcovým vzdělávacím programem, kterému současně musejí odpovídat i obsah a požadavky kladené na ně při závěrečné zkoušce.

22. Čtrnáctý senát dále poukázal na to, že Inspekce, která kontroluje úroveň vzdělávání, má jen omezené možnosti pro nápravu zjištěných nedostatků, neboť náprava je svěřena především školám samotným, respektive jejich zřizovatelům. Jediným nástrojem, jímž Inspekce reálně disponuje, je podání návrhu na výmaz školy z rejstříku. Je pak věcí žalovaného, jenž vede správní řízení o výmazu školy z rejstříku, aby v rámci správního uvážení rozhodl, zda je dán některý z důvodů pro výmaz školy, školského zařízení nebo jednotlivého oboru vzdělání z rejstříku podle § 150 odst. 1 školského zákona. Tímto závažným nedostatkem může být podle čtrnáctého senátu také neposkytování řádné úrovně vzdělávání. V případě střední školy poskytující střední vzdělání s maturitní zkouškou může být indikativním ukazatelem neposkytování řádného vzdělávání též flagrantní neúspěšnost žáků při absolvování maturitní zkoušky, jejímž účelem je dle § 73 školského zákona ověřit, jak žáci dosáhli cílů vzdělávání stanovených rámcovým a školním vzdělávacím programem. Pokud žáci zjevně nejsou schopni tento účel maturitní zkoušky naplnit, je přirozenou otázkou, zda daná škola poskytuje alespoň minimální úroveň vzdělávání, která je po střední škole poskytující střední vzdělání s maturitní zkouškou vyžadována. Pokud není škola schopna své žáky připravit k maturitní zkoušce, selhává ve svém hlavním účelu. Není v zájmu státu, jenž je garantem úrovně vzdělávání, aby mohla škola nadále vzdělávání poskytovat. Úspěšnost studentů u maturitní zkoušky je sice podle čtrnáctého senátu možným indikátorem nedostatečné kvality vzdělávání, úroveň vzdělávání ovšem musí být hodnocena v širších souvislostech. O neadekvátní úrovni vzdělávání může mnohdy více vypovídat průběh a okolnosti poskytovaného vzdělávání (včetně jeho materiálního či personálního zabezpečení) než izolované hodnocení matematických statistik úspěchu žáků u maturitní zkoušky. Závěr o nedostatečné úrovni vzdělávání musí být založen na komplexní úvaze zohledňující různé skutečnosti, nemůže vycházet z exaktního kritéria neúspěšnosti žáků školy u maturitní zkoušky, jak proponuje žalobkyně, neboť je potřeba ponechat žalovanému prostor pro správní uvážení, jenž umožní zohlednit všechny okolnosti případu.
23. Čtrnáctý senát dospěl k závěru, že kvalita vzdělávání na škole nedosahovala potřebné úrovně, na což upozorňovaly inspekční zprávy z roku 2014 i 2017. Důsledkem toho patrně byla nízká úspěšnost žáků u maturitní zkoušky. Tyto skutečnosti by ve svém souhrnu svědčily o nenaplňování základního účelu vzdělávání poskytovaného danou školou, a tedy by potvrzovaly adekvátnost postupu žalovaného, tj. výmazu školy z rejstříku. Ze školského zákona neplyne, že by škola musela být ve zprávě z inspekčního šetření upozorněna na možnost podání návrhu na její výmaz z rejstříku. Opakovaná upozornění žalobkyně ze strany Inspekce na nedostatky ve vzdělávání vylučují, že by napadené rozhodnutí bylo pro žalobkyni nepředvídatelné. Žalobkyně musela být srozuměna s tím, že z důvodu neplnění účelu poskytovaného vzdělávání by mohlo být přistoupeno k jejímu výmazu z rejstříku.
24. Přes výše uvedené čtrnáctý senát shledal, že rozhodnutí o výmazu z rejstříku s ohledem na závažnost jeho dopadů neobstojí, neboť žalovaný ani ministr ve svých rozhodnutích nehodnotili přiměřenost zásahu do práv žalobkyně. Neobstojí tvrzení ministra obsažené v jeho rozhodnutí, že nemohl jakkoliv zohlednit tvrdost zákona, neboť ji měl zohlednit při hodnocení, zda je zásah přiměřený, respektive odpovídá limitům omezování základních práv stanoveným v čl. 4 odst. 4 Listiny a obecným východiskům práva zaručeného v čl. 33 odst. 3 Listiny. Správní orgány tak měly pečlivě vážit nejen splnění zákonných podmínek pro výmaz školy z rejstříku, ale též zohlednit soulad rozhodnutí se základními právy upravenými v čl. 26 odst. 1 a čl. 33 odst. 3 Listiny. Důsledkem napadeného rozhodnutí je

úplné zamezení žalobkyni v možnosti podnikat v dané oblasti, tedy nejedná se o otázku regulace podmínek podnikání, nýbrž zabránění v podnikání. Jedná se o porušení negativního závazku státu nezasahovat do tohoto práva. Proto bylo třeba posoudit soulad výmazu školy z rejstříku s právy upravenými v čl. 26 odst. 1 a čl. 33 odst. 3 Listiny testem proporcionality. Správní orgány se měly podrobněji zabývat otázkou, zda je respektována přiměřená rovnováha mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce, zda je zásah způsobilý dosáhnout sledovaného cíle, zda je k tomu vhodný, zda je potřebný a zda je přiměřený. Naplnění jednotlivých parametrů měly správní orgány odůvodnit. Správní orgány tak ani v jednom z rozhodnutí neučinily, rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná.

25. Čtrnáctý senát dále považoval za problematické, že správní orgány vztáhly důvody svého rozhodnutí výhradně k neúspěšnosti žáků u společné části maturitní zkoušky a nezohlednily celkové údaje o úrovni poskytovaného vzdělávání. Neúspěšnost žáků u maturitní zkoušky je pouze indikátorem, nikoliv důkazem nedostatečné kvality vzdělávání. Až při posouzení a uvedení konkrétních nedostatků poskytovaného vzdělávání (včetně přihlédnutí k tomu, zda jsou napravovány) by správní orgány mohly dospět k jednoznačnému závěru, zda je dán důvod k výmazu školy z rejstříku. Extrémní míra neúspěšnosti žáků školy u maturitní zkoušky a dlouhodobost tohoto trendu vypovídají podle čtrnáctého senátu o systémovém selhání dané školy, nelze však odhlížet od zjišťování příčin této neúspěšnosti. Pouze pak by bylo možné jednoznačně popsat důvody pro výmaz školy z rejstříku, respektive dovodit, proč poskytované vzdělávání nedosahuje potřebné úrovně, v důsledku čehož je třeba přistoupit k nejrazantnějšímu kroku. Žalovaný si ve svém rozhodnutí částečně protiřečí, uvádí-li, že konkrétní příčiny selhání školy jsou předmětem inspekční činnosti Inspekce, a současně konstatuje, že Inspekce nedisponuje žádnými zásadními oprávněními ve vztahu k nápravě zjištěných pochybení. Za této situace musí podle čtrnáctého senátu žalovaný přihlédnout i ke konkrétním příčinám problematické úrovně vzdělávání a na jejich základě posoudit důvodnost návrhu ústředního školního inspektora. Čtrnáctý senát nepřihlédl k dalším důvodům výmazu školy z rejstříku, které žalovaný uvedl až ve vyjádření k žalobě.
26. Čtrnáctý senát vyhodnotil způsob, jímž správní orgány pracovaly s údaji o neúspěšnosti žáků školy u maturitní zkoušky, jako zásadní pochybení. Za situace, kdy správní orgány přistoupily k výmazu školy de facto na základě statistiky úspěšnosti žáků u maturitní zkoušky, bylo nezbytné, aby řádně posoudily význam jednotlivých statistických údajů, respektive maximálně přesně stanovily míru neúspěšnosti žáků u společné části maturitní zkoušky. Žalovaný nijak neodůvodnil, proč vyšel z údajů o hrubé neúspěšnosti žáků, která zahrnuje i žáky přihlášené k maturitní zkoušce, kteří však některou z jejích částí vůbec nekonali, např. z důvodu, že nebyli k maturitní zkoušce školou vůbec připuštěni, nebo ze zdravotních důvodů. Nepřipuštění žáků k maturitní zkoušce může svědčit o tom, že škola je schopna rozlišit nízkou úroveň vzdělání některých žáků. Skutečnost, že někteří žáci nebyli připuštěni k maturitní zkoušce, není pro žalobkyni nikterak pozitivní, lze ji zohlednit při hodnocení kvality poskytovaného vzdělávání, nikoliv však při striktním hodnocení kvality školy dle úspěšnosti žáků u společné části maturitní zkoušky. Správní orgány se rovněž nezabývaly tím, do jaké míry žáci, kteří neuspěli u prvního pokusu o složení maturitní zkoušky, byli úspěšní při opakování této zkoušky. Při závěrech učiněných žalovaným by bylo vhodnější (a více odpovídalo razantnosti zásahu), pokud by byla zohledněna neúspěšnost žáků z hlediska celkové jejich neschopnosti uspět u maturitní zkoušky, tedy též v opravných termínech.

27. Čtrnáctý senát neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že jí nelze přičítat k tíži neúspěšnost žáků u maturitní zkoušky. Odmítl rovněž argument, že žalovaný mohl přijmout mírnější opatření, které by odráželo nízkou úroveň poskytovaného vzdělávání. Snížení výše dotace poskytované žalobkyni není v možnostech žalovaného ani Inspekce, ty k tomu mohou dát pouze podnět krajskému úřadu, jenž uzavírá se školou smlouvu o poskytování dotace. I krajský úřad ovšem může při uzavírání smlouvy o poskytnutí dotace (či při odstoupení od ní) zohlednit úroveň poskytovaného vzdělávání jen omezeně, neboť zákon č. 306/1999 Sb., o poskytování dotací soukromým školám, předškolním a školským zařízením (dále jen „zákon o poskytování dotací“), stanoví jednoznačná pravidla pro určení výše přidělované dotace, přičemž kritérium kvality vzdělávání se použije jen při zvýšení dotace dle § 5 odst. 3 písm. b) tohoto zákona. Podle čtrnáctého senátu tak nelze podnět krajskému úřadu považovat za účinný prostředek ochrany proti poskytování nekvalitního vzdělávání, proto není možné po žalovaném požadovat, aby před výmazem školy z rejstříku využil tento postup jako mírnější opatření. Tím spíše není důvodu takto postupovat, jde-li o velmi závažné nedostatky.
28. Čtrnáctý senát nepřisvědčil žalobkyni ani v tom, že by napadené rozhodnutí bylo odrazem politicko-ideologického boje proti soukromému školství, neboť rozhodnutí je postaveno na zákonných důvodech a ani z jeho odůvodnění nelze dovodit, že by bylo založeno na politických či ideologických důvodech. Čtrnáctý senát neshledal v postupu správních orgánů ani žádnou diskriminaci, neboť rozhodnutí se opírají čistě o skutečnosti vztahující se k výsledkům studia na dané škole, právní úvahy správních orgánů nenesou znaky svévole. Nadto je třeba zohlednit, že vůči soukromým školám nelze využít některé z dalších postupů, které jsou přípustné vůči veřejným školám, např. odvolat ředitele školy.
29. Proti rozsudku městského soudu č. j. 14 A 197/2018 – 80 podal žalovaný kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 5. 2021, č. j. 3As 107/2019 – 38, zamítl (dále též „Rozsudek NSS“).
30. Po zrušení původního rozhodnutí o rozkladu a vrácení věci Městským soudem v Praze k novému projednání rozhodl ministr o rozkladu žalobkyně znovu nyní přezkoumávaným napadeným rozhodnutím, a to poté, co ke spisovému materiálu připojil podrobnější údaje Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání o úspěšnosti žáků střední školy žalobkyně u maturitní zkoušky v letech 2011 - 2018.
31. Ministr rozklad žalobkyně napadeným rozhodnutím zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalovaný se danou věcí řádně zabýval a své úvahy náležitě rozvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, přičemž toto posouzení je srozumitelné a na zjištěný skutkový stav příléhavé.
32. Podle žalovaného je u střední školy s maturitní zkouškou dosahováno obecného cíle dle § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona zásadně úspěšným vykonáním maturitní zkoušky, a proto ve smyslu § 150 odst. 1 písm. c) školského zákona neposkytuje vzdělávání v souladu se zásadami a cíli ta střední škola, u níž je vysoká míra neúspěšnosti žáků u maturitní zkoušky. S tímto závěrem se ministr v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil, jelikož středního vzdělání s maturitní zkouškou je podle § 58 odst. 1 písm. c) školského zákona dosaženo úspěšným ukončením příslušného vzdělávacího programu středního vzdělávání, což v případě středního vzdělání s maturitní zkouškou znamená vykonání maturitní zkoušky (srov. § 72 odst. 3 školského zákona). Z tohoto důvodu je také míra neúspěšnosti žáků střední školy u maturitní zkoušky podle ministra objektivním ukazatelem toho, jak

střední škola poskytující střední vzdělání s maturitní zkouškou (ne)dosahuje obecného cíle vzdělávání ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona.

33. Při novém rozhodnutí o rozkladu vzal ministr v úvahu i statistické údaje Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání - tabulku úspěšnosti žáků střední školy žalobkyně u maturitní zkoušky v jarním zkušebním období v letech 2011 - 2018 a tabulku úspěšnosti žáků střední školy účastníka řízení u maturitní zkoušky v podzimním zkušebním období v letech 2011 - 2018. Tabulky obsahují souhrnné výsledky za obě části maturitní zkoušky, tedy za společnou i profilovou část dohromady. V tabulkách jsou rozepsány i údaje o úspěšnosti žáků střední školy u maturitní zkoušky v náhradních/opravných termínech. Z těchto tabulek ministr zjistil, že celková hrubá neúspěšnost žáků střední školy účastníka řízení u maturitní zkoušky v jarním zkušebním období činila v roce 2011 61,5 %, v roce 2012 93,3 %, v roce 2013 80,0 %, v roce 2014 76,6 %, v roce 2015 81,1 %, v roce 2016 89,3 %, v roce 2017 80,6 % a v roce 2018 63,6 %. Celková hrubá neúspěšnost žáků střední školy účastníka řízení u maturitní zkoušky v podzimním zkušebním období činila v roce 2011 85,7 %, v roce 2012 70,0 %, v roce 2013 75,0 %, v roce 2014 87,5 %, v roce 2015 83,3 %, v roce 2016 100 %, v roce 2017 86,4 % a v roce 2018 76,9 %. Z uvedeného vyplývá, že hrubá neúspěšnost žáků střední školy žalobkyně u společné a profilové části maturitní zkoušky konané v jarním a podzimním zkušebním období dohromady je procentuálně ještě vyšší než hrubá neúspěšnost žáků u jedné z částí maturitní zkoušky (u společné části maturitní zkoušky).
34. Zjištěná míra hrubé neúspěšnosti žáků u společné části maturitní zkoušky svědčí podle ministra o tom, že střední škola žalobkyně dlouhodobě nedosahuje obecného cíle vzdělávání dle § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona, takže neposkytuje vzdělávání v souladu s jeho cílem, jak uvádí § 150 odst. 1 písm. c) školského zákona. Zpravidla o něco nižší celková čistá neúspěšnost žáků střední školy nemůže na věci nic změnit, poněvadž z hlediska dosahování obecného cíle vzdělávání je nerozhodné, z jakého důvodu žáci přihlášeni k maturitní zkoušce u této zkoušky neuspěli.
35. K rozkladovým námitkám ministr uvedl, že námitka podjatosti není ničím podložena a není odůvodněna. Dále konstatoval, že osobní názor žalobkyně na vhodnost stávajícího modelu maturitní zkoušky není relevantní pro skutečnost, že u žáků dané střední školy byla dlouhodobě vysoká míra neúspěšnosti u společné části maturitní zkoušky. K diferenciaci maturitní zkoušky podle konkrétního zaměření školy slouží právě profilová část maturitní zkoušky. Skutečnost, že se Inspekce při své činnosti zaměřila pouze na určitou oblast, pak není podstatná; důležité jsou zejména výsledky takto zaměřené činnosti. K námitce, že žalobkyně nebyla Inspekcí ani v jednom z dokumentů upozorněna, že by mohl být podán návrh na výmaz celé střední školy, ministr uvedl, že samotné podání návrhu na výmaz ústředním školním inspektorem nutně neznamená, že k výmazu skutečně dojde. Ministr závěrem odmítl, že by se jednalo o nespravedlivé správní řízení s tím, že žádosti žalobkyně „o prominutí tvrdosti zákona“ nelze vyhovět, protože odstranění tvrdosti zákona musí být právním předpisem výslovně umožněno; školský zákon však tento institut v daném případě nezná.

III. Žaloba

36. Žalobkyně v žalobě, doplněné ve lhůtě podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) podáním ze dne 16. 8. 2019, namítla, že napadené i prvostupňové rozhodnutí porušují její ústavně zaručená práva,

konkrétně právo zřizovat jiné než státní školy a vyučovat na nich za zákonem stanovených podmínek dle čl. 33 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost za zákonem stanovených podmínek dle čl. 26 odst. 1 Listiny. Rozhodnutí také zasahují do práva žáků školy na vzdělání dle čl. 33 odst. 1 Listiny a dle čl. 2 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalobkyně je dále přesvědčena o tom, že rozhodnutí o výmazu jsou založena na politicky a ideologicky motivovaném „boji“ proti soukromým školám, že důvody pro výmaz jsou ve skutečnosti jen záminky a že rozhodnutí jsou nezákonná a nepřiměřená z hlediska ústavně zaručených práv školy i žáků.

37. Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí nerespektovalo závazný právní názor soudu vyjádřený v rozsudku městského soudu č. j. 14 A 197/2018 – 80, když uvedlo, že míra úspěšnosti žáků u maturitní zkoušky je objektivním ukazatelem dosahování obecného cíle vzdělávání ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona, přestože podle rozsudku č. j. 14 A 197/2018 – 80 jde pouze o indikátor, nikoliv o důkaz, že je kvalita vzdělávání na dané škole nedostatečná. Napadené rozhodnutí rovněž opětovně vzalo do úvahy statistické údaje se zaměřením na hrubou neúspěšnost žáků u maturitní zkoušky s tím, že nižší celková čistá neúspěšnost nemůže na věci nic změnit, aniž by se zabývalo příčinami a důvody, pro které žáci u zkoušky neuspěli. V rozporu s rozsudkem č. j. 14 A 197/2018 – 80 rovněž nebyl proveden žádný test přiměřenosti.
38. Žalobkyně dále namítla, že v projednávané věci nebyl naplněn požadavek na předvídatelnost zákona, neboť škola nemohla předvídat a už vůbec ne s dostatečnou přesností, za jakých okolností naplní zákonné podmínky pro výmaz, v tomto případě podmínku, že „neposkytuje vzdělávání v souladu se zásadami a cíli uvedenými v § 2“. Je totiž nemožné s dostatečnou přesností předvídat, za jakých okolností škola poruší: 1) zásadu hodnocení výsledků vzdělávání vzhledem k dosahování cílů vzdělávání stanovených zákonem a vzdělávacími programy a 2) zásadu získání všeobecného vzdělání nebo všeobecného a odborného vzdělání. Právní úprava by byla předvídatelná, pokud by bylo zákonem například stanoveno, že v případě hrubé neúspěšnosti žáků u společné maturitní zkoušky přesahující 70 % po tři po sobě jdoucí roky je naplněn zákonný důvod pro výmaz školy z rejstříku. Současná právní úprava ale takovou kvalitu zákona nenaplnuje a výmaz školy na základě zcela obecného ustanovení o zásadách je v tomto případě rozporný s principem materiálního právního státu. Vzniká otázka, na základě čeho správní orgány vyhodnotily, jaká je přijatelná a jaká už je nepřijatelná neúspěšnost žáků. Žalobkyně tedy zpochybňuje jak kvalitu zákona, tak jeho výklad a aplikaci v daném případě.
39. Žalobkyně se dále dovolává (s odkazem na porušení shora uvedených práv) testu proporcionality. První bod testu proporcionality – vhodnost – je dle žalobkyně naplněn, neboť výmaz školy, která není dle názoru ministerstva nebo jeho inspekčních orgánů kvalitní, je způsobilý dosáhnout určitého účelu (cíle). Přesto upozorňuje, že výmazem školy dojde k tomu, že někteří žáci, kteří měli možnost se vzdělávat na této škole, se nebudou vzdělávat vůbec, ať už více či méně kvalitně. Kritérium potřebnosti není dle žalobkyně splněno, neboť mírnějším prostředkem k zajištění kvality vzdělávání či efektivního vynakládání veřejných prostředků do školství je před výmazem, a tím před úplnou likvidací školy, financování školství a vyplácení dotací, kdy stát může nastavit tento systém tak, aby se vyplácení dotací odvíjelo alespoň částečně od úspěšnosti žáků školy. Dalším mírnějším prostředkem by rovněž bylo jasné a předvídatelné stanovení

nedostatků a požadavek na jejich konkrétní nápravu v určité lhůtě a v případě nesplnění by teprve mohl následovat výmaz, což však v daném případě nenastalo. I v případě použití testu racionality namísto testu proporcionality je pak žalobkyně přesvědčena, že zásah do práv neobstojí, neboť jde o svévolné omezení základního práva, které sleduje případný legitimní cíl nerozumnými prostředky.

40. Žalobkyně dále rozporuje tvrzení, že výmazem školy nemůže být zasaženo do ústavních nebo lidských práv stávajících žáků školy, protože i kdyby žák změnil školu, tak vynucenou změnou nepochybně jeho práva zasažena jsou. Podle žalobkyně je nepřiměřeným a protiprávním postupem státu, pokud dojde k výmazu školy bez zjištění názoru žáků a rodičů, byť jejich názor nemůže být v řízení zcela závazný.
41. Dle žalobkyně je chybou hodnotit úroveň vzdělání pouze z hlediska úspěšnosti žáků u maturitní zkoušky, nýbrž je potřeba hodnotit také výsledky žáků z odborných předmětů, spokojenost žáků a rodičů se školou a jejím individuálním přístupem (malé skupiny žáků, lepší kontakt s rodiči atd.), či to, že do této školy směřují především žáci s různými zdravotními, sociálními a studijními problémy, kteří ve veřejném školství kvůli absenci individuálního přístupu, velkému počtu žáků apod. neuspějí, ale na této škole mají aspoň nějakou šanci uspět a získat středoškolské vzdělání s maturitou. Navíc i u žáků, kterým se nepodaří maturitní zkoušku složit, nelze hovořit o tom, že vzdělávání pro ně nemělo žádný smysl, protože i bez zkoušky nabyli určité znalosti a vědomosti. Žalobkyně též namítá, že statistika odvíjející se od procentuální „hrubé neúspěšnosti“ u společné části maturitní zkoušky, použitá žalovaným, vykazuje pouze žáky, kteří složí všechny dílčí zkoušky v prvním termínu po absolvování studia, nezohledňuje však to, že část žáků uspěje na další pokus, že někteří žáci nezvládnou celou zkoušku najednou ze zdravotních důvodů či z důvodu různých poruch učení apod. Správní orgány se tedy pečlivě nevypořádaly se skutečnými výsledky žáků školy u společné části maturitní zkoušky, ale také přesvědčivě neodůvodnily, jaká míra neúspěšnosti je již porušením zásad vzdělávání a jaká míra je ještě přípustná.
42. Žalobkyně rovněž poukázala na preferenci státního školství, kterou považuje až za „ideologickou“ ve smyslu čl. 2 odst. 1 Listiny, kdy celá řada veřejných škol, která nemá lepší úspěšnost žáků nebo kvalitu vzdělání, hrozbě výmazu nečelí. I zde žalobkyně poukazuje na překvapivý a nestandardní postup žalovaného. Dle žalobkyně tak byl zákon zneužit ke zcela jiným účelům, politicko-ideologickým, nebo došlo ke svévolnému a šikanóznímu postupu.
43. Ze shora uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

44. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že po zrušení původního rozhodnutí o rozkladu ministr zohlednil nové podklady – podrobnější statistické údaje Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání o úspěšnosti žáků střední školy účastníka řízení u maturitní zkoušky v letech 2011–2018, a dospěl k závěru, že střední škola žalobkyně nedosahuje obecného cíle vzdělávání dle § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona, když dlouhodobě vykazuje extrémní míru neúspěšnosti žáků u společné části maturitní zkoušky. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobkyně, že se ministr neřídil rozsudkem městského soudu č. j. 14 A 197/2018

– 80, ani s názorem, že důvody pro výmaz střední školy žalobkyně ze školského rejstříku jsou ve skutečnosti jen záminky. V případě, že škola postupuje v rozporu se základními zásadami a cíli vzdělávání stanovenými v § 2 školského zákona, zakládá tímto zákonný důvod podle § 150 odst. 1 písm. c) školského zákona pro výmaz školy z rejstříku škol a školských zařízení. Výmaz školy z tohoto důvodu je tudíž zcela legitimní, v souladu s právními předpisy, tedy i Listinou a Úmluvou. Školský zákon nečiní rozdíly podle povahy zřizovatele školy, zákonná pravidla dopadají na školy veřejné i soukromé.

45. S poukazem na judikaturu správních soudů a Ústavního soudu žalovaný konstatoval, že oblast vzdělání ve své podstatě vyžaduje regulaci ze strany státu. S ohledem na právní úpravu (školský zákon) pak výmaz střední školy žalobkyně ze školského rejstříku nemůže představovat zásah do esenciálního obsahu práva žalobkyně na podnikání. Naopak žalovaný byl povinen střední školu žalobkyně ze školského rejstříku vymazat, aby udržoval náležitou kvalitu vzdělávací soustavy a umožnil jednotlivcům řádně realizovat jejich právo na vzdělání. Výmaz ze školského rejstříku z důvodu vyplývajícího z úpravy školského zákona nezasahuje ani do práva na vzdělání konkrétních osob garantovaného Listinou, neboť dle § 151 odst. 1 školského zákona je stávající škola povinna zajistit svým žákům možnost pokračovat ve vzdělávání na jiné škole ve stejném nebo obdobném oboru vzdělání.
46. Žalovaný závěrem uvedl, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, zákonné a věcně správné a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Další podání účastníků

47. Ve vyjádření k doplnění žaloby žalovaný stran námitky nepředvídatelnosti právní úpravy a její protiústavnosti konstatoval, že tutéž námitku posoudil městský soud již v rozsudku č. j. 14 A 197/2018 – 80, kde uzavřel, že § 150 odst. 1 písm. c) školského zákona není v přímém rozporu se zaručeným právem na vzdělání ani právem zřizovat nestátní školy a že ani obecnost daného ustanovení nemůže zavdávat jeho neústavnost či nepředvídatelnost. Zároveň bylo vyloženo, že zásah do práv žalobkyně způsobený výmazem střední školy ze školského rejstříku nelze v daném případě hodnotit jako překvapivý a nepřiměřený. V tomto směru totiž bylo mimo jiné zjištěno, že na nepříjemně vysokou míru neúspěšnosti žáků střední školy byla žalobkyně upozorňována Českou školní inspekcí nejméně od roku 2014, přesto nepřijala opatření, která by vedla k nápravě.
48. K námitce ohledně nedostatečnosti odůvodnění rozhodnutí žalovaného procenty hrubé neúspěšnosti žáků školy u maturitní zkoušky, žalovaný podotkl, že ministr v odvolacím řízení vzal za podklad rozhodnutí i další statistické údaje o (ne)úspěšnosti žáků školy u maturitní zkoušky a dal žalobkyni možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí o rozkladu, čehož žalobkyně nevyužila.
49. Žalovaný se rovněž ohradil proti tomu, že zákon byl zneužit k politicko-ideologickým účelům a že veřejné střední školy hrozbě výmazu ze školského rejstříku nečelí. Zdůraznil, že ani městský soud v rozsudku č. j. 14 A 197/2018 – 80 neshledal v postupu žalovaného znaky svévole nebo jakoukoli diskriminaci směřující vůči žalobkyni.
50. V replice k vyjádřením žalovaného žalobkyně uvedla, že žalovaný její argumentaci týkající se práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost za zákonem stanovených podmínek dle čl. 26 odst. 1 Listiny a práva žáků školy na vzdělání dle čl. 33 odst. 1 Listiny mylně interpretoval. Zdůraznila, že výmaz školy z rejstříků škol je až řešením ultima ratio.

Pokud měl žalovaný důvodné obavy o kvalitě poskytovaného vzdělávání, měla být provedena inspekční činnost právě za tímto účelem. Žalobkyně upozornila, že se stará o žáky s řadou sociálních a zdravotních komplikací – řada škol k přijetí takových uchazečů buď není přímo ochotná nebo k tomu nemá potřebné technické zázemí nebo pedagogický personál. Žáky školy vždy byli, což platilo i pro školní rok 2017/2018, i osoby s tělesným postižením, tedy s potřebou individuálního přístupu, žáci s vývojovými poruchami, a žáci, kteří mají zajištěn individuální přístup asistenta. K nedostatkům vytýkaným v inspekční zprávě žalobkyně podotkla, že následně přijala určitá opatření k nápravě - konkrétně dílčí opatření ke zlepšení výsledků vzdělávání ve formě nabídky doučování a individuálních konzultací pro žáky s rizikem studijní neúspěšnosti; rovněž byl navýšen počet pedagogů. Žalobkyně zopakovala, že i přes závěry uvedené městským soudem v rozsudku č. j. 14 A 197/2018 – 80, byla rozhodujícím kritériem vedoucím k rozhodnutí o výmazu školy z rejstříku škol podle napadeného rozhodnutí opětovně neúspěšnost žáků u maturitní zkoušky s využitím statistiky o hrubé neúspěšnosti společné části zkoušky.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

51. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
52. Žaloba je důvodná.
53. Podle § 150 odst. 1 písm. c) školského zákona orgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, provede výmaz školy nebo školského zařízení z rejstříku škol a školských zařízení, jestliže škola nebo školské zařízení neposkytuje vzdělávání v souladu se zásadami a cíli uvedenými v § 2 nebo vzdělávacími programy uvedenými v § 3.
54. Podle § 2 odst. 1 písm. g) školského zákona vzdělávání je založeno na zásadách hodnocení výsledků vzdělávání vzhledem k dosahování cílů vzdělávání stanovených tímto zákonem a vzdělávacími programy.
55. Podle § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona obecnými cíli vzdělávání jsou zejména získání všeobecného vzdělání nebo všeobecného a odborného vzdělání.
56. Podle § 175 odst. 2 školského zákona v případě zjištění nečinnosti školy nebo školského zařízení nebo zjištění závažných nedostatků v činnosti školy nebo školského zařízení může ústřední školní inspektor předložit orgánu, který vede školský rejstřík, návrh na výmaz školy, školského zařízení nebo oboru vzdělání ze školského rejstříku.
57. Městský soud v Praze již v rozsudku č. j. 14 A 197/2018 – 80 zdůraznil důležitost práva na vzdělání zakotveného v čl. 33 odst. 1 Listiny, neboť moderní společnosti jsou založeny na náležitém vzdělání jejich členů a vzdělání je zároveň základní hodnotou každého jedince. Konstatoval, že součástí práva na vzdělání je též právo vzdělávat, které je v čl. 33 odst. 3 výslovně vztaženo rovněž k nestátním školám: *„Zřizovat jiné školy než státní a vyučovat na nich lze jen za podmínek stanovených zákonem; na takových školách se může vzdělání poskytovat za úplatu.“*
58. Jak vyplývá ze samotného znění citovaného čl. 33 odst. 3 Listiny, realizace práva zřizovat a provozovat nestátní školy je, stejně jako celý čl. 33 Listiny, omezena mezemi zákonů, které

toto ustanovení provádí (srov. též nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 1508/09). Proto je vhodné hovořit spíše o právu na vzdělání za podmínek stanovených zákonem. Jakkoliv lze tedy právo na vzdělání vnímat relativně široce, domáhat se jej lze pouze v mezích zákonů, které jej provádějí, což se vztahuje též k právu vzdělávat, respektive právu nestátních škol na poskytování vzdělávání.

59. Zároveň platí, že postavení soukromé a veřejné školy je obdobné, což představuje jeden z důsledků citovaného čl. 33 odst. 3 Listiny. Toto postavení je však nezbytné vztáhnout též k povinnostem, které na školy a jejich fungování či způsob vzdělávání kladou právní předpisy. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 7. 2011, čj. 1 As 53/2011-109, publ. pod č. 2437/2011 Sb. NSS, *„školský zákon je postaven na jednotné úpravě poskytování vzdělávání v zásadě bez ohledu na zřizovatele školy či školského zařízení. Školský zákon neobsahuje žádné ustanovení, které by školy či školská zařízení zřízená některými typy zřizovatelů vyjímalo z působnosti části či celého školského zákona, nebo které by těmto subjektům umožňovalo přijmout odchylnou úpravu. Pouze v případech, kdy je nezbytné jednotlivé typy zřizovatelů od sebe odlišit, činí tak školský zákon výslovně (srov. např. § 15 odst. 1, 2, § 47 odst. 1, § 113a odst. 2, § 113c odst. 2, § 123 § 130, § 160 – § 163 apod.). S přihlédnutím k tomu, že normy práva veřejného, mezi něž úprava školského zákona patří, jsou kogentními normami, je třeba učinit závěr, že jiné školy než státní musí tyto normy respektovat a nemohou se od nich smluvně odchýlit, neumožňuje-li školský zákon výslovně jiný postup.“*
60. Námitkou žalobkyně spočívající v zásahu do práva na podnikání ve smyslu čl. 26 odst. 1 Listiny se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 5. 2021, č. j. 3 As 107/2019 – 38, kde vyložil, že žalobkyně coby obecně prospěšná společnost se svým evidentně nevýdělečným charakterem zásadně odlišuje od všech podnikatelských subjektů, nevykonává podnikatelskou činnost a nejedná se o podnikatele (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 25 Cdo 3972/2015). Činnost žalobkyně nelze podřadit ani pod jinou hospodářskou činnost, která je rovněž předmětem ochrany dle čl. 26 Listiny. Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že *„obecně prospěšná činnost vykonávaná žalobkyní, tj. poskytování služeb v oblasti vzdělávání, není kryta právem podnikat dle čl. 26 Listiny.“* Je tedy zjevné, že napadeným rozhodnutím nemohlo být zasaženo do základního práva na podnikání, neboť žalobkyně není jeho nositelem.
61. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 20. 5. 2021, č. j. 3 As 107/2019 – 38 rovněž zabýval požadavkem žalobkyně na posouzení přiměřenosti zásahu ve vztahu k právu žalobkyně dle čl. 33 odst. 3 Listiny. Povahou práva obsaženého v čl. 33 odst. 3 Listiny, které bylo podle žalobkyně dotčeno napadeným rozhodnutím, se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 34/17, v němž posuzoval soulad právní úpravy zápisu škol do rejstříku s ústavním pořádkem. Ústavní soud uzavřel, že regulace vzniku soukromých škol obsažená v § 148 školského zákona nezasahuje do práva zakládat soukromé školy, neboť takové právo v ústavněprávní rovině neexistuje. Nezasahuje ani do esenciálního jádra práva na vzdělání. Nejvyšší soud konstatoval, že *„Závěry, které plénium Ústavního soudu formulovalo ve vztahu k čl. 33 odst. 3 Listiny z pohledu práva založit soukromou školu, lze vztáhnout též na ochranu před zrušením soukromé školy, neboť jde o komplementární otázku. Neexistuje-li ústavně zaručené právo na založení soukromé školy, neexistuje ani ústavně zaručená ochrana před jejím zrušením. Případ nyní posuzovaný Nejvyšším správním soudem, jenž spočívá ve výmazu konkrétní školy z rejstříku z důvodu, který má ryze individuální charakter (nedostatečné kvalita poskytovaného vzdělávání), nesvědčí o tom, že by zásah stěžovatele byl obecně namířen proti existenci soukromých škol. Nejedná se*

tedy o takové opatření, které by spadalo pod esenciální jádro čl. 33 odst. 3 Listiny, neboť z něj nelze dovozovat, že by stěžovatel měl v úmyslu zásadním způsobem omezit fungování soukromých škol. Z výše uvedeného tedy plyne, že rozhodnutím stěžovatele nebylo zasaženo do práva žalobkyně, které by bylo chráněno ústavním pořádkem. Není proto namístě posuzovat přiměřenost zásahu do práva žalobkyně testem proporcionality, neboť nebylo dotčeno žádné její ústavně chráněné právo.“

62. Námitky žalobkyně, že napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do jejích práv chráněných ústavním pořádkem a že žalovaný v napadeném rozhodnutí neprovedl test proporcionality, ačkoli tak měl učinit pro posouzení přiměřenosti zásahu do jejích ústavně zaručených práv, tak nejsou důvodné. Jak shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 5. 2021, č. j. 3 As 107/2019 – 38 „*aplikovaná právní norma /pozn. § 150 odst. 1 písm. c) školského zákona/není v rozporu s ústavním pořádkem a vzhledem k tomu, že rozhodnutí o výmazu školy z rejstříku nezasahuje do ústavně chráněného práva žalobkyně, není potřeba přistoupit ani k testu proporcionality zásahu.*“
63. Podle § 150 odst. 1 písm. c) školského zákona se vymaže z rejstříku škola, která neposkytuje vzdělávání v souladu se zásadami a cíli uvedenými v § 2 nebo vzdělávacími programy uvedenými v § 3. Stěžovatel shledal, že žalobkyně neposkytuje vzdělávání v souladu s cílem uvedeným v § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona, podle něhož je jedním z obecných cílů vzdělávání získání všeobecného vzdělání nebo všeobecného a odborného vzdělání.
64. Žalovaný sám připouští, že aplikace § 150 odst. 1 písm. c) školského zákona je založena na výkladu neurčitých právních pojmů obsažených v § 2 školského zákona. V nyní posuzovaném případě jde konkrétně o výklad § 150 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 2 odst. 2 písm. b), tedy o otázku, co se rozumí pod „neposkytováním vzdělávání v souladu s jedním z cílů vzdělávání“, jímž je „získání všeobecného vzdělání nebo všeobecného a odborného vzdělání.“
65. Školský zákon vymezuje v § 57 cíle středního vzdělávání tak, že střední vzdělávání rozvíjí vědomosti, dovednosti, schopnosti, postoje a hodnoty získané v základním vzdělávání důležité pro osobní rozvoj jedince. Poskytuje žákům obsahově širší všeobecné vzdělání nebo odborné vzdělání spojené se všeobecným vzděláním a upevňuje jejich hodnotovou orientaci. Střední vzdělávání dále vytváří předpoklady pro plnoprávný osobní a občanský život, samostatné získávání informací a celoživotní učení, pokračování v navazujícím vzdělávání a přípravu pro výkon povolání nebo pracovní činnosti. Z toho podle Nejvyššího správního soudu plyne, že získání všeobecného vzdělání není spojeno až se středním vzděláváním, neboť v jeho průběhu již má docházet k rozšiřování všeobecného vzdělání po obsahové stránce (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2021, č. j. 3 As 107/2019 – 38).
66. Vzdělávání ve vzdělávacích programech v oborech vzdělání vedoucích k dosažení středního vzdělání s maturitní zkouškou se ukončuje maturitní zkouškou (§ 72 odst. 3 školského zákona). Úspěšným ukončením vzdělávacího programu v délce 4 let denní formy vzdělávání nebo vzdělávacího programu nástavbového studia v délce 2 let denní formy vzdělávání získá žák střední vzdělání s maturitní zkouškou (§ 58 odst. 4 školského zákona). Účelem maturitní zkoušky je ověřit, jak žáci dosáhli cílů vzdělávání stanovených rámcovým a školním vzdělávacím programem v příslušném oboru vzdělání, zejména ověřit

úroveň klíčových vědomostí a dovedností žáka, které jsou důležité pro jeho další vzdělávání nebo výkon povolání nebo odborných činností (§ 73 školského zákona).

67. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 5. 2021, č. j. 3 As 107/2019 – 38, nezpochybnil význam maturitní zkoušky pro ověřování vědomostí a dovedností žáků, a to vzhledem k cílům vzdělávání stanoveným rámcovým a školním vzdělávacím programem, dospěl však k jednoznačnému závěru, že *„smyslem § 150 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona je eliminovat ze vzdělávací soustavy školy, které poskytují nekvalitní vzdělávání, nikoliv školy, jejíž žáci ve významném procentu případů neuspějí u maturitní zkoušky.“* Úroveň vzdělávání poskytovaného školou je podle stanoviska Nejvyššího správního soudu *„třeba posuzovat komplexně, nikoliv výlučně skrze úspěšnost jejich žáků u maturitní zkoušky.“*

68. Z obsahu správního spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný měl k dispozici inspekční zprávy vyhotovené v letech 2014 a 2017 Inspekci, které detailně popisují zjištěné klady i zápory pedagogické činnosti na škole, jejíž činnost vykonává žalobkyně. Žalovaný tak měl v řízení zahájeném návrhem ústředního školního inspektora posoudit, zda zjištění shromážděná Inspekcí o kvalitě vzdělávání poskytovaného žalobkyní jsou dostatečná pro závěr, že vzdělávání poskytované žalobkyní není na takové úrovni, aby její žáci získali všeobecné vzdělání. Takové úvahy ovšem žalovaný neučinil. Jednotlivými nedostatky zjištěnými Inspekcí se nezabýval ani ministr v napadeném rozhodnutí a nehodnotil je z pohledu cíle obsaženého v § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí opětovně plyne, že důvod, pro který žalovaný přistoupil k výmazu školy z rejstříku, spočívá i tentokrát výlučně v extrémní hrubé neúspěšnosti žáků školy u společné části maturitní zkoušky. Správní orgány obou stupňů dovodily, že cílem středního vzdělávání s maturitou je úspěšné složení maturitní zkoušky, přičemž míra neúspěšnosti žáků u této zkoušky je pak důkazem nedostatečnosti poskytovaného vzdělávání. V bodě 33 napadeného rozhodnutí se ministr ztotožnil s názorem žalovaného, že *„u střední školy s maturitní zkouškou je dosahováno obecného cíle dle § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona zásadně úspěšným vykonáním maturitní zkoušky, a proto ve smyslu § 150 odst. 1 písm. c) školského zákona neposkytuje vzdělávání v souladu se zásadami a cíli ta střední škola, u níž je vysoká míra neúspěšnosti žáků u maturitní zkoušky.“* Podle závěru ministra je *„míra neúspěšnosti žáků střední školy u maturitní zkoušky objektivním ukazatelem toho, jak střední škola poskytující střední vzdělání s maturitní zkouškou (ne)dosahuje obecného cíle vzdělávání ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona.“*

69. Při novém rozhodnutí o rozkladu vzal ministr v úvahu i statistické údaje Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání - tabulku úspěšnosti žáků střední školy účastníka řízení u maturitní zkoušky v jarním zkušebním období v letech 2011 - 2018 a tabulku úspěšnosti žáků střední školy účastníka řízení u maturitní zkoušky v podzimním zkušebním období v letech 2011 - 2018, které obsahují souhrnné výsledky za obě části maturitní zkoušky, tedy za společnou i profilovou část dohromady a jsou v nich rozepsány i údaje o úspěšnosti žáků střední školy u maturitní zkoušky v náhradních/opravných termínech. Z porovnání podkladů ve správním spisu žalovaného se zmíněnými tabulkami Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání ministr mj. uzavřel, že *„v posledním roce (v roce 2018) sice došlo k nepatrnému zlepšení oproti předchozímu roku, i tak je ovšem hrubá neúspěšnost žáků u maturitní zkoušky nepřijatelně vysoká. Zjištěná míra hrubé neúspěšnosti žáků u společné části maturitní zkoušky svědčí o tom, že střední škola účastníka řízení dlouhodobě nedosahuje obecného cíle vzdělávání dle § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona, takže neposkytuje vzdělávání*

v souladu s jeho cílem, jak uvádí § 150 odst. 1 písm. c) školského zákona.“ Ministr v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že „zpravidla o něco nižší celková čistá neúspěšnost žáků střední školy nemůže na věci nic změnit, poněvadž z hlediska dosahování obecného cíle vzdělávání je nerozhodné, z jakého důvodu žáci přihlášení k maturitní zkoušce u této zkoušky neuspěli.“

70. Údaj o hrubé neúspěšnosti žáků u maturitní zkoušky má sice podle Nejvyššího správního soudu velmi významnou vypovídací hodnotu o tom, zda je vzdělávání poskytované školou v souladu s cílem získat všeobecné vzdělání, nejde nicméně o údaj jediný, jenž by byl rozhodující sám o sobě. Žalovaný pochybil, jestliže se nezabýval kvalitou vzdělávání poskytovaného žalobkyní z toho pohledu, zda umožňuje získat všeobecné vzdělání. Soud opětovně zdůrazňuje závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 20. 5. 2021, č. j. 3 As 107/2019 – 38, že „smyslem § 150 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona je eliminovat ze vzdělávací soustavy školy, které poskytují nekvalitní vzdělávání, nikoliv školy, jejichž žáci ve významném procentu případů neuspějí u maturitní zkoušky“. Jak konstatoval dále Nejvyšší správní soud, „vysoký podíl žáků, kteří tohoto cíle nedosáhli, nicméně pouze indikuje, že kvalita vzdělávání poskytovaného žalobkyní nejspíš není dostatečná, nepředstavuje však nezvratný důkaz, že tomu tak je. Úroveň vzdělávání poskytovaného školou je třeba posuzovat komplexně, nikoliv výlučně skrze úspěšnost jejich žáků u maturitní zkoušky.“
71. Čtrnáctý senát městského soudu v rozsudku č. j. 14A 197/2018 – 80 vyložil, že, „Až při posouzení a uvedení konkrétních nedostatků poskytovaného vzdělávání (včetně přihlednutí k tomu, zda tato pochybení jsou napravována) by správní orgány mohly dospět k jednoznačnému závěru, zdali je dán důvod k výmazu školy z rejstříku škol a školských zařízení. Soud na jedné straně musí přisvědčit ministerstvu, že extrémní míra neúspěšnosti žáků dané střední školy u maturitní zkoušky a prokázání dlouhodobého trendu této neúspěšnosti vypovídají o systémovém selhání dané školy, zároveň však musí odmítnout, že by ministerstvo při výmazu školy mělo a priori odhlédnout od zjišťování příčin této neúspěšnosti. Je sice pravdou, že takovéto odůvodnění by nemohlo být zpětnou vazbou pro danou školu, která by byla vymazána, pro dané rozhodnutí by však takovéto odůvodnění bylo stěžejní, protože by obsahovalo jednoznačné důvody pro výmaz či by z něj bylo možno dovodit, proč poskytované vzdělání nedosahuje požadované úrovně. Respektive dosahuje natolik nízké úrovně, že je nezbytné přikročit k nejrazantnějšímu možnému kroku, tj. výmazu školy z rejstříku škol; zde soud opět poukazuje na skutečnost, že správní orgány si musí být vědomy krajnosti uvedeného opatření, čemuž musí odpovídat také preciznost odůvodnění vydaného rozhodnutí.“ Za zásadní pochybení považoval čtrnáctý senát rovněž způsob, jakým žalovaný i ministr pracovali s údaji o neúspěšnosti žáků dané školy u maturitní zkoušky. Za situace, kdy žalovaný i ministr de facto pouze na základě této statistiky přistoupili k výmazu školy z rejstříku, bylo nezbytné, aby řádně posoudili „význam“ jednotlivých statistických údajů, resp. maximálně přesně stanovili míru neúspěšnosti žáků u společné části maturitní zkoušky. V tomto ohledu je podle názoru soudu diskutabilní, že žalovaný pro své závěry vyšel z hrubé a nikoli čisté neúspěšnosti žáků, přičemž důvod tohoto postupu ani blíže neosvětlil.
72. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 5. 2021, č. j. 3 As 107/2019 – 38 uzavřel, že čtrnáctý senát městského soudu posoudil spornou právní otázku správně, tedy že výmaz školy z rejstříku podle § 150 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona nelze založit pouze na výsledcích žáků u maturitní zkoušky, nýbrž je třeba zabývat se úrovní poskytovaného vzdělávání.

73. Při novém rozhodnutí o rozkladu však ministr založil své závěry v napadeném rozhodnutí opětovně pouze na míře hrubé neúspěšnosti žáků u společné části maturitní zkoušky, která podle něj svědčí o tom, že střední škola žalobkyně dlouhodobě nedosahuje obecného cíle vzdělávání dle § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona, takže neposkytuje vzdělávání v souladu s jeho cílem, jak uvádí § 150 odst. 1 písm. c) školského zákona. Opětovně nijak neosvětlil, proč pro své závěry vyšel z hrubé neúspěšnosti žáků u maturitní zkoušky, která zahrnuje i žáky přihlášené k maturitní zkoušce, kteří však některou z jejích částí vůbec nekonali, např. z důvodu, že nebyli k maturitní zkoušce školou vůbec připuštěni, nebo ze zdravotních důvodů. Nepřipuštění žáků k maturitní zkoušce může naopak svědčit o tom, že škola je schopna rozlišit nízkou úroveň vzdělání některých žáků. Ministr v napadeném rozhodnutí pouze obecně zkonstatoval, že zpravidla o něco nižší celková čistá neúspěšnost žáků střední školy nemůže na věci nic změnit, poněvadž z hlediska dosahování obecného cíle vzdělávání je nerozhodné, z jakého důvodu žáci přihlášení k maturitní zkoušce u této zkoušky neuspěli. Přehlédl přitom, že od zjišťování příčin této neúspěšnosti nelze podle závěrů správních soudů při rozhodování o výmazu školy z rejstříku škol a priori odhlédnout. V napadeném rozhodnutí tak i nadále absentuje posouzení a uvedení konkrétních nedostatků žalobkyní poskytovaného vzdělávání včetně zhodnocení, zda jsou tato pochybení napravována. Posouzení celkových údajů o úrovni žalobkyní poskytovaného vzdělávání je přitom nezbytné pro utvoření jednoznačného závěru, zda v daném případě je dán důvod k výmazu školy z rejstříku škol a školských zařízení.
74. Námitku žalobkyně týkající se způsobu aplikace § 150 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona na projednávanou věc, kdy správní orgány neposuzovaly úroveň vzdělávání poskytovaného školou komplexně, nýbrž výlučně skrze úspěšnost jejich žáků u maturitní zkoušky, odvíjející se od procentuální „hrubé neúspěšnosti“ u společné části zkoušky, shledal soud důvodnou.
75. Pro úplnost soud konstatuje, že zbývajícím žalobním námitkám nepřisvědčil, když ohledně jejich vypořádání odkazuje na závěry čtrnáctého senátu v rozsudku č. j. 14A 197/2018 – 80 (body 68 až 76), odnášející se k totožné žalobní argumentaci, od nichž neshledal důvod se jakkoli odchýlit.

VII. Závěr a náklady řízení

76. Městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V novém řízení se žalovaný bude zabývat hodnocením kvality vzdělávání poskytovaného žalobkyní v širších souvislostech, nikoliv pouze na základě úspěšnosti jejich žáků u maturitní zkoušky. Při výkladu § 150 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 2 odst. 2 písm. b) školského zákona zohlední, že důvodem pro výmaz školy z rejstříku jsou pouze tak závažné nedostatky, které opodstatňují tak intenzivní zásah do činnosti školy, jakým je její výmaz z rejstříku.
77. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. V řízení úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení, které tvoří zaplacený soudní poplatek z podané žaloby ve výši 3 000 Kč a zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku, kterému bylo vyhověno, dále náklady žalobkyně na

zastoupení advokátem v rozsahu odměny za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky k vyjádření žalovaného) po 3100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d), § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) a náhrady hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu. S ohledem na skutečnost, že zástupkyně žalobkyně k výzvě soudu (č. j. 9A 96/2019 – 98) nedoložila, že je plátcem DPH, soud v okamžiku rozhodování vycházel z toho, že plátcem této daně není a žalobkyni náhradu DPH nepřiznal. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 14 200 Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právní zástupkyně žalobkyně v jednoměsíční lhůtě k plnění.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. března 2022

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu